

odsouzených a proto nový předpis jakožto zákon přísnější nepůsobí zpět na činy, spáchané před účinností tohoto zákona (čl. IX. uvoz. pat. k tr. zák.).

Čís. 2649.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

S hlediska prvé podmínky beztrestnosti podle §u 4 zákona nestačí, by se pachatel odvolal na skutečnost, již pokládá podle svého subjektivního nazírání za postačitelnou, nýbrž musí býti dokázány takové skutečnosti, jež při bedlivém objektivním zkoumání, následkem vnitřní své spolehlivosti a přesvědčivosti postačují, by tvrzené obvinění mohlo býti pokládáno za pravdivé.

(Rozh. ze dne 8. února 1927, Zm I 618/26.).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jakožto kmetského soudu v Chebu ze dne 23. září 1926, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti cti ve smyslu §u 488 a 493 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaných, uplatňující pouze důvod zmatečnosti čís. 4 §u 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Zkrácení obhajoby obžalovaných s onoho hlediska spatřuje stížnost v zamítnutí návrhu obžalovaných na výslech svědků Štěpána S-e a Bedřicha K-a o tom, že dne 31. března 1925 tehdejší předseda parlamentárního klubu svazu rolníků František K. v klubové místnosti v Praze před shromážděnými členy klubu a představenstvem se vyjádřil »pánové, subvenci 100.000 Kč máme jistou«. Na tomto podkladě usuzuje stížnost, že podle tohoto oficiálního projevu předsedy klubu v klubovní místnosti měli prý obžalovaní dostatečné důvody, by své obvinění pokládali za pravdivé, to tím spíše, ježto — jak stížnost obšírně dovozuje — není vyloučena možnost, že již na jaře 1925, ještě za působnosti starého parlamentu, byly podniknuty přípravy pro budoucí volby a za tím účelem působeno bylo již tehda včas na politické strany povolováním subvencí ve příčině budoucího jejich vystupování v novém parlamentě. Leč vývodům těmto nelze přisvědčiti. K beztrestnosti podle §u 4 odst. prvý tiskové novely se vyhledává kromě předpokladu, že jest zřejmý úmysl obžalovaného chrániti především veřejný zájem, by též byly dokázány aspoň okolnosti, pro které tvrzení pozastavené zprávy mohlo býti považováno důvodně za pravdivé. Těžisko ve příčině této druhé zákonné náležitosti, důkazu pravděpodobnosti, jest na slově »d ů v o d n ě«; nestačí v tomto směru, by se pachatel snad odvolal prostě na jakoukoli skutečnost, již pokládá toliko podle svého čistě subjektivního nazírání za postačitelnou a na jejímž podkladě sestruje pak způsobem více méně libovolným závěr o pravdivosti pozastaveného obvinění; musí naopak býti do-

kázány takové skutečnosti, jež při bedlivém objektivním jejich zkoumání následkem vnitřní své spolehlivosti a přesvědčivosti postačují, by tvrzené obvinění mohlo býti pokládáno za pravdivé. Tohoto významu důkazu pravděpodobnosti stížnost zřejmě nepostihuje, dovozujíc, že by prý skutečnost v průvodním návrhu uvedená stačila ku sprostění obžalovaných. Jest především nápadno, že ona domnělá poznámka senátora K-a se zmiňuje pouze o »stotisíci korunách« subvence, kdežto v pozastaveném článku se mluví o přijetí subvence ve výši 800.000 Kč, takže již věcný vztah mezi onou poznámkou a subvencí, o niž jde, je nanejvýš pochybným. Nutno dále zdůrazniti, že z doslovu průvodního návrhu vůbec blíže nevysvětluje, při které příležitosti, v jaké souvislosti a za kterým účelem senátor K. onu poznámku učinil, ba že ani nelze seznati, jaká subvence tu byla míněna, kým a za jakým účelem a komu (viz neurčité slovo »nám«) vlastně byla poskytnuta neb správněji přislíbena. Nelze posléze pouštěti se zřetele i v rozsudku právem zdůrazněnou skutečnost, že vlastně dne 31. března 1925 dřívější Národní shromáždění rozpuštěno ještě nebylo a, že se nové volby konaly teprve 15. listopadu 1925; jinými slovy, že již následkem tohoto značného rozpjetí časového tu schází potřebná příčinná souvislost mezi skutečností, onou poznámkou sdělenou, a předmětem pozastaveného projevu. Lichost celé této námítky vysvětluje nejlépe z vývodů samé stížnosti; stížnost totiž není s to, by dokázala způsobem přesným a zřetelným, na podkladě oné průvodním návrhem tvrzené skutečnosti samotné, že byla způsobila — jak to zákon předpokládá —, by poskytla obžalovaným dostatečné důvody, by pokládali obvinění proti soukromé obžalobkyni za pravdivé, nýbrž snaží se k tomuto závěru dospěti toliko různými oklikami a domněnkami, jako že »s n a d již na jaře 1925 svaz rolníků mohl předvídati«, že dojde na podzim téhož roku k novým volbám, a že jest »p ř i n e j m e n š í m s k u s k u t e č n o s t í l i d s k y m o ž n o u«, že již v březnu 1925 působeno bylo na činitele starého parlamentu z povolaných míst ve směru budoucího jejich vystupování v novém parlamentu. Právě tyto dohady, samotnou stížností učiněné, jsou nejpádnejším důkazem její neudržitelnosti; neboť vysvětluje z nich nade vše pochybnost, že skutečnost, již se dovolává průvodní návrh, pro svou věcnou neurčitost a časovou nesouvislost není vůbec takovou, by na jejím podkladě bylo možno, d ů v o d n ě pokládati obvinění závadným článkem uveřejněné za pravdivé, nýbrž že jest třeba dosti odvážných kombinací, by jistá spojitost mezi onou poznámkou a výtkou soukromé obžalobkyni učiněnou byla sestrojena. Takovým způsobem není však vyhověno předpokladům § 4 tisk. novely ve příčině důkazu pravděpodobnosti a bylo tedy zcela zbytečno, slyšení svědky o skutečnosti pro posouzení této zákonné náležitosti nerozhodné. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaných zahrnouti ve smyslu §u 4 čís. 2 nov. k tr. řádu již v zasedání neveřejném jako zřejmě nedůvodnou.

Čís. 2650.

Subjektivní skutková povaha zločinu veřejného násilí podle §u 98 a), b), tr. zák. předpokládá vědomí pachatelovo, že činí násilí nebo že vyhrožuje zlem v §u 98 b), tr. zák. uvedeným, a kromě toho i úmysl, by